

Konkretizacija vladajućih normi je stvar *phronesis*, ali praktička filozofija nije i sama *phronesis*. Šta u tom smislu znači da je hermeneutika teorija? U pitanju je o teorijski stav u odnosu na praksu interpretacije, interpretacije tekstova, ali i u odnosu na iskustva izražena u njima, međutim, “ovaj teorijski stav samo čini svesnim ono što je uključeno u praktičko iskustvo razumevanja.” Hermeneutika je osvetljavanje prakse razumevanja, a praksa nije primena nauke već izvor iskustva i uvida. Teorijska svest iskustva razumevanja i sama praksa razumevanja su neodvojive, kao što su neodvojivi filozofska hermeneutika i naše samorazumevanje.

Razboritost, *phronesis*, kao “osnovna hermeneutička vrlina sama”, jeste znanje koje pored znanja onog opšteg, mora znati kako i kada delati, govoriti, mora poznavati i *kairos* do koga se nikada ne dolazi uz pomoć pravila, jer ne postoje pravila za primenu pravila. Tu se ispostavlja još jedna od paralela sa hermeneutičkim iskustvom tumečenja teksta, naime, svako tumačenje teksta predstavlja ono “opšte”, samu stvar, na način date interpretacije, tekst se javlja i živi samo kroz interpretaciju. A pravila interpretiranja nisu nešto što samo sobom dovodi do uspeha istog, aplikacija kao srž hermeneutičkog problema izmiče svakoj kanonizaciji, ona je nešto što se događa sa one strane svakog teorijskog zahvata - u sprovođenju se dešava i uči, bez prethodno garantovane uspešnosti. Razumevanje je uvek stvar poziva i delanja, ne stvar kognicije. U pristupu određenom tekstu mi donosimo sobom generalne interpretativne “principe”, ali naše razumevanje tih principa sastoji se pre svega u znanju kako te principe primeniti na dati tekst – to je praktičko a ne teorijsko znanje. Pitanjem šta određeni tekst ima da kaže iz naše situacije stupa se u neophodnost aplikacije smisla teksta na nas same, u tom smislu razumevanja teksta ne može biti pre njegove aplikacije. Razumeti tekst znači aplicirati ga na vlastitu situaciju.